

delse behov. Naar imidlertid det samme ærede Medlem angaaende det konservative Folkepartis Forhandlingsvillighed sagde, at det faktiske dog var dette, at der ikke for Offentligheden forelaa et øjensynligt Forslag, saa ved vi jo alle sammen, at dette kun er Dialektik; thi det, der skete, var, at der fremkom et Ændringsforslag, og at dette blev omtalt og refereret i alle Bladene. Som Følge deraf har det ogsaa været det ærede Medlem bekendt, skønt han ikke var Medlem af Udvalget, og det maa ogsaa have været først og fremmest den højtærede Statsminister bekendt. Jeg kan huske, at Hørup i sin Tid udrød, i Anledning af, at en Mand maatte bekende, at han ikke havde læst en Bog af Georg Brandes: Hvad læser dog de Mennesker! Og saaledes maa jeg uvilkaarlig sige: Hvad læser dog de Mennesker, naar man er Statsminister og Medlem af dette høje Ting? Naar de læser deres Avis, læser de saa ikke, at der er stillet betydningsfulde Ændringsforslag? Og hvis man ikke bryder sig om Pressen — og jeg kan godt forstaa, om den højtærede Minister maaske ikke bryder sig om den Presse, der staar ham nærmest, og ikke mener deraf at kunne øse paalidelig Vejledning —, saa har man jo, som han selv hentydede til, Meningsfæller i Udvalget, og som han selv maa indrømme, var det disse Meningsfæller, der paa hans eller Partiets Vegne, hvad der faktisk og praktisk er det samme, afviste dette Forslag. Det var maaske ikke rigtigt af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebol) — jeg troede, da han blev Borgmester, at det var en Udmærkelse, nu viser det sig maaske, at det er en Slags Kassation, fordi han ikke har gjort den Budtjeneste, han burde og skulde have gjort; det er maaske derfor, man har forsat ham til en anden Sfære, men det kan vi andre jo ikke bøde for. Det faktiske er, at der blev stillet Ændringsforslag, og at en Forhandling paa Grundlag deraf vilde have ført os ind paa mere frugtbare Forhandlinger end dem, der forud havde været ført, og at der altsaa sikkert dog er forsmømt noget.

Den højtærede Statsminister og det ærede 18de tingvalgte Medlem forveksler stadig Valutasagen med et ganske bestemt Forslag, en ganske bestemt *Maade* at søge den løst paa, altsaa Importreguleringen, en Vej, om hvilken begge de to andre Partier, Konservative og Venstre, forud havde erklæret, at de slet ikke mente, den førte til Maalet. Man taler saa ofte

om at løse Valutaspørgsmaalet, og skal vi blive i dette Billede, maa jeg sige, at det kan jo ikke nytte noget, at man trækker i den Ende af Sløjfen, som bevirker, at den gaar i Knude. Det var det, der skete i Sommer, og saa peger den højtærede Statsminister paa denne Knude og siger: Jeg gjorde Forsøg paa at løse Sløjfen, men den gik i Knude i Stedet for. Men det kan vi andre jo ikke gøre for. Havde den højtærede Minister trukket i den rigtige Ende, var den gaaet op! Men hvorfor nu græde over den spildte Mælk, nu glæder vi os jo alle til snart at faa Forslag paa Bordet, saa at vi altsaa for anden Gang kan vende tilbage til en da forhaabentlig frugtbar Løsning af Valutaspørgsmaalet. Den højtærede Minister siger, at det er saa vanskeligt — han taler som en Kok og siger, at det er saa vanskeligt at finde Folks Livretter, og som Følge deraf er han ikke paa Forhaand vis paa at kunne byde os et Festmaaltid. Jeg vil nu ærlig talt sige, at jeg venter mig kun et ganske nødtørftigt Maaltid, men selv dette kan efter Omstændighederne være godt. Jeg har tidligere mindet om den bekendte Historie — og jeg vil gøre det en Gang til — om Manden, der indbød sin Kone til et Festmaaltid og sagde, at nu skulde hun have sine Livretter. Konen fik en Smørrebrødsseddel og skrev 1 Stykke med dobbelte Rejer, 1 Stykke med Kaviar og 1 Stykke med fersk Laks, hvorpaa Manden forbitret sagde til Tjeneren: Giv Kællingen en Kop Te og 2 Stykker med bart! — Nu faar vi altsaa i hvert Fald den Kop Te og 2 Stykker med bart, og naar man er sulten, kan det maaske ogsaa glide ned.

Brandes: Hvor fristende det end kunde være for mig at glæde det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Madsen-Mygdal) — jeg tror ikke, jeg i Almindelighed har gjort det eller maaske let vil komme til at gøre det —, vil jeg dog ogsaa ved denne Lejlighed sige, at han tager fejl, naar han mener, jeg har sagt de Ord, han lagde mig i Munden. Jeg har med Hensyn til Nationalbankens Stilling ment og sagt, at jeg ikke mente at kunne fastholde det Standpunkt, at Rigsdag og Regering ved Forhandling om Forlængelse af Guldindløseligheden ikke maatte stille Krav til Nationalbanken. Jeg har troet hidtil — og har jo faaet Ret, saa det kan ikke nytte at angribe mig saa meget stærkt derfor —, at Regering og Rigsdag stod svage overfor Nationalbanken, at man med Ret fra den